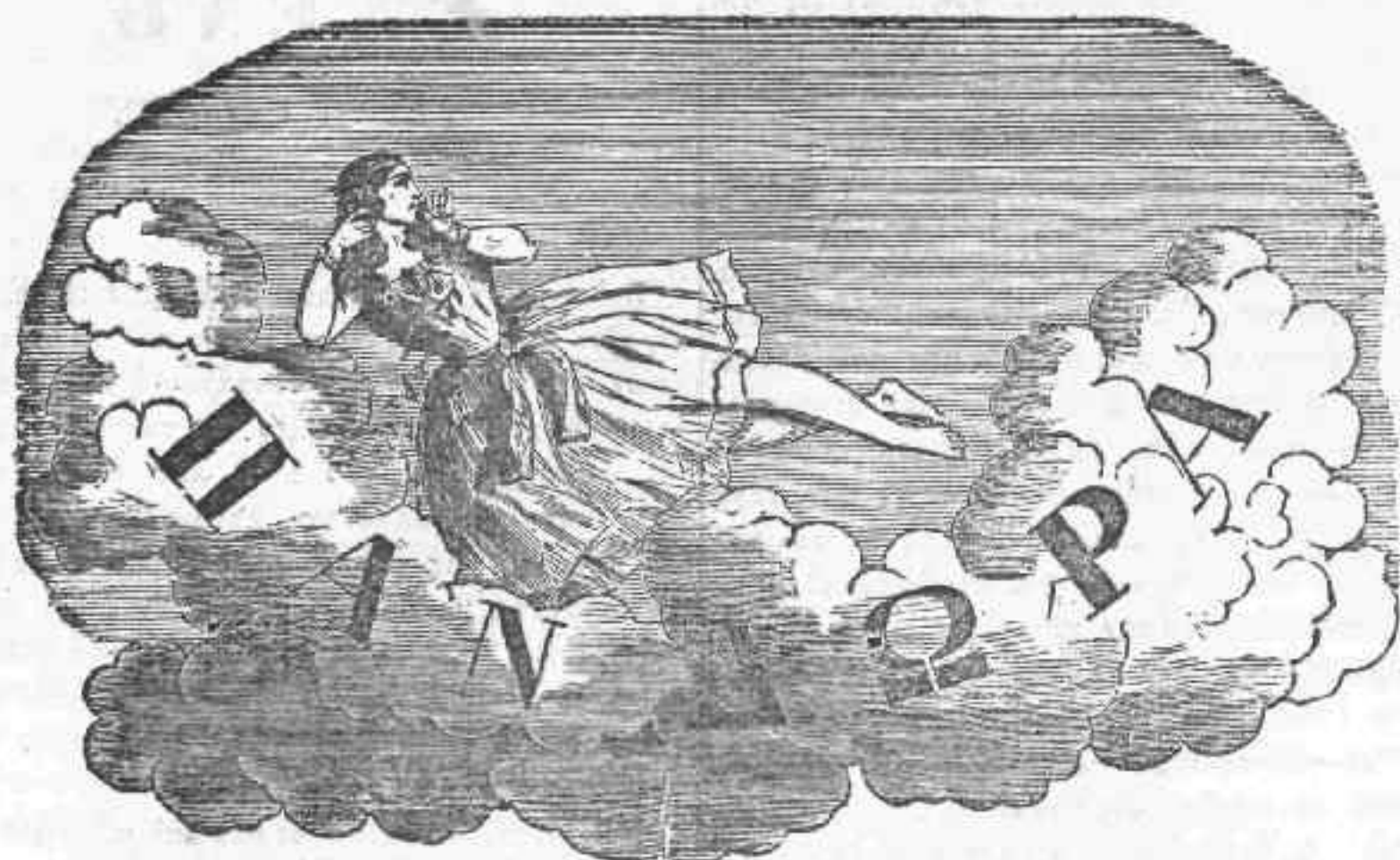




1. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 67.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Ἐπειδὴ ἐξέλιπεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Πανδώρας ὁλόκληρος ὁ τόμος τοῦ πρώτου ἔτους αὐτῆς, ὅσοι ἔχοντες τοιοῦτους εὐχαριστοῦνται νὰ τοὺς πωλήσωσιν, ἅς τοὺς στείλωσιν εἰς αὐτό· καὶ ἐὰν μὲν ᾖναι πολὺ μεταχειρισμένα τὰ φυλλάδια θέλουσι λάβει ἀνὰ ὀρ. 8. τὸν τόμον, ἐὰν δὲ μετρίως, ἀνὰ 10.

Τὸ γραφεῖον τῆς Πανδώρας ἀγοράζει προσέτι καὶ τὰ ὑπὸ Στοιχ. Β. Γ. καὶ Ε. φυλλάδια.



Η ΝΥΞ

ΤΟΥ

ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Ἄνθρωπος γέροντος ἴστατο τὴν νύκτα τοῦ νέου ἔτους εἰς τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του, καὶ ἐντρομα ἔρριπτε βλέμματα καὶ ἀπηλπισμένον, ὅτε μὲν εἰς τὸν ἀχανὲς καὶ διάστερον οὐρανόν, ὅτε δὲ κάτω εἰς τὴν ἡριμον

γῆν τὴν χιονοσκεπῇ ἐρ' ἦς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐδεὶς ὑπῆρχεν αὐτοῦ ἀθυρότερος. Διότι ὁ τάφος του ἔχαινε πλησίον του, καὶ αὐτὸν ἐκάλυπτεν ἀντὶ τῆς νεανικῆς γλῶσσης, ἡ γυνὴ τοῦ ἐσχάτου γήρως, καὶ ἐκ τῆς μακρᾶς ζωῆς του μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερε μόνον πλάνας, ἀμαρτήματα καὶ ἀδυναμίας, σῶμα παραλελυμένον καὶ ψυχὴν στεῖραν· τὸ στήθος του ἦτο πλήρες τραυμάτων, τὸ δὲ γῆρας του πλήρες μεταμελειῶν. Αἱ ὥραίαι ἡμέραι τῆς νεότητός του, ὡς φάρμακα ἐπιφαινόμενα εἰς αὐτόν, τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην πρωΐαν, ὅτε τὸ πρῶτον ὁ πατήρ αὐτοῦ τὸν εἶχε φέρει εἰς τὴν διασταυρουμένην λεωφόρον τοῦ βίου, ἥτις δεξιῶς μὲν φέρει εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς ἀρετῆς, εἰς εὐρύν, ἡριμον καὶ φωτεινὸν τόπον, εἰς τόπον ἔκρος, εἰς τόπον Ἀγγέλων, ἀριστερῶς δὲ παρασύρει εἰς τῆς κακίας τὰ βάραθρα, εἰς σπῆλαιον μέλαν, καὶ ἀποσταλάζον ἰόν, πλήρες ἐπικινδύνων δρακόντων καὶ πνιγνῶν ἀναθυμιάσεων. ὦ! οἱ δράκοντες ἔδρακον ἤδη τὸ στήθος του, καὶ τὸν ἰὸν ἀπέματτε διὰ τῶν χειλέων του, καὶ εἶχε τὴν συνχίσθησιν τοῦ φοβεροῦ μέρους ἐν ᾧ εὐρίσκειτο.

Μετὰ σπαραγμοῦ καρδίας καὶ ὡς φριγνῆς ἀνέκραξε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀποθέτων· «ἐπίστρεψόν μοι αὖθις τὴν νεότητά! ὦ πάτερ ὁδήγησόν με πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, καὶ ἡ ἐκλογὴ μου ἄλλη θὰ εἴναι.» Ἀλλ' ὁ πατήρ του καὶ ἡ νεότης του πρὸ πολλοῦ εἶχον τὸν ἐγκαταλείψει. Ἐβλεπε φῶτα ἀπατηλά σκιρτῶντα ἐπὶ τῶν ἐλῶν, καὶ σθεννύμενα εἰς τὸ κοιμητήριον, καὶ ἔλεγεν· «Ἰδοὺ αἱ ἡμέραι τῆς ἀφροσύνης μου!» Ἐβλεπεν ἀστέρα καταπίπτοντα λαμ-

πρὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἄφαντον γινόμενον εἰς τὴν γῆν, καὶ, εἰ ἰδοὺ ἐγώ! » ἔλεγεν ἡ τετραυματισμένη καρδίᾳ του, καὶ οἱ ὄνυχες τῆς Μεταμελείας, ὡς ἄλλης τινος ἐκινῆτος ἀνέξουν πάσας του τὰς πληγὰς.

Ἡ ἐξηγμένη φαντασία του τῷ ἐδείκνυνεν ὑπνοβάτας φεύγοντας ἐπὶ τῶν στεγῶν, ὁ δὲ ἀνεμόμυλος ὑψωνεν ἀπειλητικῶς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ μορμολύκειόν τι ἐναιπὶ μείναν εἰς κενὸν κοιμητήριον ἀνελάμβανε κατὰ μικρὸν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Μεταξὺ τοῦ ἀγῶνος ἤχησεν αἴφνης ἐκ τοῦ πύργου ἡ Μουσικὴ, ὡς τι ἀπομακρυσμένον ἐκκλησιαστικὸν ἄσμα, ἐξεγγέλλουσα τὸ νέον ἔτος. Τότε σινεικινήθη ἡρέμα, ἀπέβλεψε πέρα εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ εἰς τὴν εὐρύχωρον γῆν, καὶ ἐνεθυμήθη τοὺς ὀμηλικούς του, οἵτινες ἦσαν εὐτυχέστεροι καὶ καλλήτεροί του, διδάσκαλοι τῶν ἀνθρώπων, πατέρες εὐτυχῶν τέκνων, καὶ εὐδαίμονες. « ὦ! εἶπεν, ἡδυνάμην καὶ ἐγὼ τυχῆναι τὴν πρώτην νύκτα τοῦ νέου ἔτους νὰ πανηγυρίσω μὲ ἀδακρύτους ὀφθαλμούς, καθὼς ὑμεῖς, ἐάν ἤθελον! » ὦ! ἡδυνάμην νὰ ἤμην εὐτυχὴς, ὡ πολλύτοιμοι γονεῖς μου, ἐάν ἤθελον νὰ ἐκπληρώσω τὰς καθ' ἑκάστην νέον ἔτος συμβουλὰς καὶ εὐχὰς σας!

Ἐνῷ δὲ οὕτως ἐδοκίμαζετο ὑπὸ τῶν πυρετωδῶν ἀναμνήσεων τῶν χρόνων τῆς νεότητός του, τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ μορμολύκειον τὸ λησμονηθὲν ἐπὶ τοῦ κοιμητηρίου ἀνωρθώθη, καὶ ἀσπαζόμενος τὴν δεισιδαιμονίαν, ἥτις πιστεύει ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τοῦ νέου ἔτους φαίνονται φαντάσματα τοῦ ἄλλου κόσμου, ἐνόμισεν ὅτι τὸ μορμολύκειον, αὐτὸν παριστῶν, μετεβλήθη αἴφνης εἰς ζωντὸν ν' ἀνίαν.

Ἄλλο περισσότερο δὲν ὑπέφερε νὰ ἰδῇ. Καλύψας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ τὰ θερμὰ του δάκρυα ἔρρεον καὶ ἠρπνίζοντο ἐπὶ τῆς χιόνης. Στεινάζων δ' ἐκ βάθους ψυχῆς, αἰ ἐπ' ἀνέλθε, » ἔλεγεν, αἰ ὦ νεότης, ἐπ' ἀνέλθε πάλιν! » Καὶ ἀληθῶς ἐπανήλθε. Διότι ταῦτα πάντα ἦσαν φρικτὸν μόνον ὄνειρον τῆς νυκτός τοῦ νέου ἔτους. Αὐτὸς δὲ ἦτον ἀκόμη νέος, καὶ ἦσαν τὰ πάντα ὄνειρον· μόνον αἱ πλάναι του καὶ αἱ ἀμαρτίαι του, αὐταὶ δὲν ἦσαν ὄνειρον. Ἀμα δ' ἐντρομος ἐξυπνήσας, κυχάρισται τὸν Θεὸν ὅτι νέος ἦτον ἀκόμη, καὶ ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν βδελυρὰν ὁδὸν τῆς κακίας, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἀγλᾶν τῆς ἀρετῆς στάδιον, ἥτις φέρει εἰς τὴν εὐθαλῇ χώρῃ τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐπιστρέψον μετ' αὐτοῦ καὶ σὺ, ὦ νέε, ἂν ἴστασαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἰδίας πλάνης. Τὸ προμερὸν τοῦτο ὄνειρον ἄς γείνη τοῦ λοιποῦ μάθημα καὶ εἰς σέ· διότι ἄλλως εἰς μάτην θέλεις φωνάζει ὀλεσινῶς περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου σου· αἰ ἐπ' ἀνέλθε, ἐπ' ἀνέλθε, ὦ ὠραία νεότης! »

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

Γαβριήλ Σοφοκλῆς.

ΕΛΕΝΗ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν μηνὸς συνήντησα εἰς τὸ θέατρον ἀρχαῖόν τινα φίλον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα ἰδαὶ πρὸ τεσσάρων ἢ πάντε ἐτῶν. Ἐν καιρῷ νεότητος τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δὲν εἶναι μικρὸν, διότι κατ' αὐτὸ καὶ ἡ καρδίᾳ καὶ τὸ πρόσωπον μεταβάλλονται, καὶ μάλιστα τὸ δεύτερον ἐάν ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν διαφόρων κλιμάτων. Αὐτὸ τοῦτο εἶχε συμβῆ καὶ εἰς τὸν φίλον μου. Εἶχε ταξιδεύσει, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, κατὰ τὰ θάλασσα καὶ ξηράν, καὶ διατρίψει δύο ἔτη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μεξικῆς, ὅπου τὸν κατέκλυσε ὁ ἥλιος. Ἰδοὺ διὰ τί ἐδυσκολεύθη νὰ τὸν γνωρίσω.

Πρῶτος αὐτὸς ἦλθε πρὸς ἐμέ καὶ μ' ἔτεινε τὴν δεξιάν· ἐγὼ δὲ τὴν ἐσφιγξά εἰπὼν κατ' ἐμαυτόν· ἰδοὺ φίλος τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα συμβαίνουν συνεχῶς, οἱ δ' ἐμπεφοὶ εἰς τὰ τοῦ κόσμου δὲν πολυταράσσονται ἀπὸ τὰ ἐπουσιώδη ταῦτα συμβεβηκότα, ἐφαιδρύνθη τὴν ὄψιν, καὶ ἀτενίσας τὸν φίλον, εἶπα·

— « ὦ! Καλ' ἡμέρα σας! Πρὸ πολλοῦ δὲν ἀπηντήθημεν.

— Ναί! ναί! ἀνεφώνησεν ὁ ξενοπρόσωπος φίλος· ἐπέρασαν κάμποσαι χρόνοι, καὶ χαίρω διότι μ' ἐγνώρισες.

Ἡ θέσις μου τῇ ἀληθείᾳ ἦτον πολλὰ δυσχερὴς. Πῶς νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζα, καὶ ὅτι ἐδέχθην μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν τοὺς ἀπισμούς σου; Ἐνεθυμήθην εὐτυχῶς τὸ κοινὸν ἐκεῖνο ἀπόφθεγμα, καὶ ὅτι ἡ εὐθεῖα ὁδὸς εἶναι καὶ καλλήτερα καὶ συντομότερα, καὶ λαβὼν ἀμέσως καὶ τὰς δύο του χεῖρας, τὰς ἐσφιγξά μ' ἐνδειξιν αἰσθημάτων φιλικωτέρου, καὶ εἶπα γελῶν·

— « Ὅχι, ἀγαπητέ, δὲν δέχομαι τὰς φιλοφρόνους προσήσεις σου, διότι εἶμαι πάντῃ ἀνάξιος αὐτῶν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ γνωρίζω πολὺ, καὶ ὅμως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀγνοῶ ποῖος εἶσαι.

— Σὺ τοῦλάχιστον εἶσαι εἰλικρινής, ἐπ' ἀνέλαθεν ὁ ἄγνωστος φίλος μου· πλὴν σὲ βεβαιῶ ὅτι λυποῦμαι κατὰκαρδία, διότι φαίνεται ὅτι ὁ Μεξικανικὸς ἥλιος μὲ ἡλλοίωσε φρικτὰ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ ὑποδέχονται ὅπως καὶ σὺ· ὥστε δὲν θὰ συμβουλεύσω κανένα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μεξικὴν, διότι εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲν θὰ τὸν γνωρίσουν οἱ φίλοι του. Ἐν τούτῳ ἄς μὴ σὲ τυραννῶ περισσότερον... δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν Ρεῦδάλ; . . .

— « ὦ! φίλτατε Ρεῦδάλ! ἀνέκραξα σὲ ζητῶ συγχώρησιν διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου μόνον, ἐπειδὴ ἡ καρδίᾳ μου δὲν εἶναι διόλου συνένοχος. Δὲν θέλω νὰ σὲ κρύψω ὅτι μετεβλήθης ὀλίγον. . .

— Ὀλίγον! ἐξ ἐναντίας πολὺ, ὡς φαίνεται.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὰς ἀφήσῃς πλέον γρήγορα.

— Τοῦτο, φίλε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν τῶν